

Medlem fra Ringkøbing paa dette Omraade har udført, komme.

Med Hensyn til Fremtidens Arbejde da skal jeg ikke ved denne Indledning sige meget. De Opgaver, som Venstrereformpartiet i Fremtiden vil arbejde for, have vi givet Udtryk i vort Program af 25. September. Dette Program er paa mange Punkter en Gentagelse af vort tidligere Program, men Furerne ere trukne dybere, nye Punkter ere komne til i Overensstemmelse med de Løfter, vi have givet vore Vælgere, og saaledes som vi mente, at Tiden kræver, naar Udviklingen skal føres videre frem og Retfærdigheden i videre Maal skal ske Fyldst. Her have vi altsaa afstukket den Vej, vi ville gaa, og til dem, der ville samme Maal og samme Vej, ere vi selvfølgelig rede til at række Haanden ud til loyalt Samarbejde.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger til det Forslag til Finanslov, der er os forelagt. Som adskillige forudsaa, viser det aflagte Statsregnskab for 1908—09 et ret betydeligt Underskud; men et Underskud af 14,636,000 Kr. er dog sikkert mere, end de fleste havde ventet. Ganske vist var der paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven for 1908—09 budgetteret et endnu større Underskud, nemlig 17,971,000 Kr. Men vi have i omtrent den sidste halve Aar været vantte til at se, at selv om der er budgetteret et endogsaa ret betydeligt Underskud, ere Indtægterne navnlig gennem de indirekte Afgifter dog flydte saa rigeligt, at det budgetterede Underskud, naar Regnskabet aflages, har forvandlet sig til et Overskud. Og den Omstændighed, at Regnskaberne Aar efter Aar have udvist en gunstigere Balance end forudsat, har neppe hos Lovgivningsmagten bidraget til at skærpe den økonomiske Sans. Tværtimod, Forventningen om, at den gunstige Balance vilde vare ved, har sikkert bidraget til, at vi have paataget os endogsaa meget betydeligt forøgede Udgifter, som under en anden Forudsætning ikke vare blevne bevilgede, og naar der samtidig er givet Afkald paa endog ret betydelige Indtægter, maatte det Tidspunkt med Nødvendighed komme, da det aarlige Overskud forvandlede til Underskud.

At Tilbageslaget kom hurtigere og kraftigere, end det var ventet, skyldes dog hovedsageligt Forhold, hvorover Lovgivningsmagten ikke er Herre, skyldes den økonomiske Nedgang, der har præget alt Forretningsliv i den hele Verden, og som i det sidste Par Aar ogsaa er skyllet hen

over os. Desværre vil Statsregnskabet for det Aar, vi ere inde i, neppe blive bedre end det nys aflagte. Som den højtærede Finansminister ved Forelæggelsen bemærkede, har den nye Toldlov bevirket, at store Masser, navnlig af Tobak og Vin, ere fortoldede, inden Loven traadte i Kraft, hvad der atter har haft til Følge, at der navnlig ved Begyndelsen af indeværende Aar kun er fortoldet et rent Minimum af de samme Varer. Endelig vil den udvidede Kreditoplagsret, som ogsaa Finansministeren bemærkede, bevirke, at Toldafgifternes Indgaaelse udskydes. Vi kunne derfor neppe vente, at indeværende Aar vil blive gunstigere, men højst haabe, at vi med det have naaet Bunden, saa Regnskabet for det Budget, vi nu behandle, maa stille sig gunstigere.

Ved en retfærdig Bedømmelse maa dog tages i Betragtning, at vi ved Afslutningen af Regnskabsaaret ved Afbetaling paa Gæld, Aktivforøgelse, Udgifter til Jernbaner osv. have forøget vor Formue med 20,160,000 Kr. Disse 20,160,000 Kr. dække altsaa rigeligt Underskuddet paa 14,636,000 Kr., og hvis denne Aktivforøgelse i sin Helhed var udbyttebringende eller gav fuld Rente, da var Resultatet jo ingeniunde særlig ugunstigt. Dette er imidlertid ikke Tilfældet. Se vi saaledes paa Statsbanerne, er det Udbytte, disse i det forløbne Aar have givet, ingeniunde tilfredsstillende. Paa Finanslovsforslaget er Statsbanernes Overskud anslaaet til 2,537,000 Kr. — jeg nævner her som tidligere kun de hele Tusinder —; men Statsbanernes Anlægsstatus er den 31. Marts 1909 opgjort til 235,649,000 Kr. Det vil altsaa ses, at det Udbytte, man budgetterer, kun er ca. 1 pCt., nøjagtigt 1,08 pCt. Dette forekommer mig at være alt for ringe, og jeg mener, at der, uanset hvordan den økonomiske Status i øvrigt er, maa arbejdes hen til, at Statsbanerne give en rimelig Rente, og kan det ikke naas ved Besparelse i Driften, maa Taksterne forhøjes; paa hvilke Punkter, maatte jo være Genstand for nærmere Overvejelse. Mig forekommer det, at det vilde være naturligt at forhøje Taksterne for de lange Rejser, da disse i Virkeligheden ere uforholdsmæssig lave. I alle Tilfælde bør det være saaledes, at ikke de, der sidde hjemme, skulle betale for dem, der rejse, og det er faktisk det, der sker nu.

Mens jeg omtaler Jernbanerne, vil jeg gerne overfor den højtærede Trafikminister fremsætte Ønsket om en lille Reform, som kan realiseres uden nævneværdig Udgift.